

ниалната експанзивностъ отъ гледището на економическата имъ стойностъ иматъ едно и сжщо значение.

Тъкмо обратното: колониалната експанзивностъ се импулсира отъ развоя на индустрията и търговията, отъ богатството на страната, като изходна точка на колонизацията, тогасъ когато емиграцията, периодическа или перманентна, се прѣдизвиква именно отъ липсата на тъй развити търговия и индустрия, отъ наличността на локална или обща бѣдностъ въ страната.

Че гжстота на населението, посочвана напр. отъ Калояни, не е никакъвъ „стимулъ“ къмъ емигриране, се види отъ Белгия — найгжсто населената страна въ свѣта. По изчисленията за 31 дек. 1901 г. на единъ квадратенъ километръ въ Белгия се падатъ 227 души. Въпрѣки това, Белгия е една отъ странитѣ, която най-малко може да се похвали съ емигриране. Прѣзъ 1900 г. пропорцията тамъ на емигрирающитѣ е 0.33 на 1000 души; 0.41 за 1901, 0.50 за 1902, 0.50 за 1903, 0.60 за 1904, 0.63 за 1905 и 0.79 за 1906, като имаме прѣдъ видъ, че по-голѣмата частъ отъ емигрирующитѣ не сж селени надничари, а интелегентни сили, които се залавятъ на работа главно въ Конго, или ставатъ чиновници и др. въ Съединенитѣ Щати, Турция, Индиитѣ, Сиамъ и т. н. Втора по гжстотата е Велико-Британия (215 на единъ кв. км. съ нарастнала за 1905 г. пропорция на емигранти (на 1000 души) — 6.36, които не отиватъ на гурбетъ, а заселватъ английскитѣ колонии — прѣдъмно Канада, Австралия и Нова-Зеландия. Трета по гжстотата на населението е Холандия (159 души на кв. км.), съ нараснала за 1905 г. пропорция на 1000 души — 0.46 емигранти, по-вечето отъ които сжщо се отправятъ къмъ своитѣ холандски колонии. Четвърта по гжстотата на население е вече Италия (113 на кв. км.), съ ежегодно растяща пропорция на 1000 души. Така, прѣзъ 1905 г. на всѣки 1000 души емигрирали 15.60! Пета по редъ е Германия (104 на кв. км.),